

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De ornatu vitæ contemplatiuæ supereminētis per sex. Cap. LXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

Felicitas
animæ.

Lumen
gloriæ.

Exod. 33.

SECUNDUM ad hanc vitam pertinens iam breuibus verbis profectui volumus, scilicet qualiter oporteat nos in hoc statu ornari. Hic est sciendum, quod S. Thomas dicit in tractatu de visione diuinæ essentia, quod perfectio cuiuslibet rei consistit in coniunctione eius cum suo fine. Finis autem intellectus creati, est increatum intelligibile lumen, scilicet diuina essentia: idcirco suprema perfectio intellectualis creati luminis seu spiritus nostri, est coniuncta esse Deo in essentiali contemplatione & fruitione eius: quia tunc Deus anima coniungitur, quodammodo, sicut forma suæ materiæ, aut anima corpori: verum non potest forma alicui materiæ, nisi materia ad hoc sit disposita secundum exigentiam formæ, ac per hoc fiat receptibilis formæ, sicut exempli gratia, corpus humanum non vnitur animæ, nisi ipsum corpus prius conuenientem dispositionem habeat ad ipsam animam suscipiendam. Similiter non potest spiritus noster Deo essentialiter vniri in fruitione gloriæ, nisi prius ad hoc disponatur. Ista dispositio in nostro intellectu seu spiritu, est lumen gloriæ, quo intellectuales vires perficiuntur, ad Deum eminenter contemplandum & fruendum. Et ideo licet diuina essentia ab omnibus beatis spiritibus in æterna vita frui uideatur, tamē vnus alio perfectius Deū videt: & hoc propter maiore dispositione, quam vnus spiritus recipit præ alio: quam tamen dispositione aut facultate spiritus seu intellectus non habet per naturam suam, sed per lumen gloriæ, per quod spiritus in quadam conformitate Dei constituitur. Idemq; qui plus receperit de illo lumine gloriæ, perfectius etiā Deū contemplabitur. Plus verò de lumine gloriæ recipiet, qui plus habuerit de nuda & pura charitate, & sic Deum claritius contemplabitur. Hinc vita contemplatiua in hoc tempore commendatur tanquam pars melior: quia iugis contemplatio dilecti, & assidua pura delectabilis fruitio rei dilectæ, vehementer incendunt actum diligendi: dilectio autē desiderium hominis auget, & desiderantē spiritum paratū facit & aptum ad perfectius suscipiendum lumen gloriæ, quod vnus quisque iuxta suam aptitudinem in æterna vita recipiet: in hoc autem tempore est inaccessibile hominibus mortalibus. Scriptum est enim: *Non me videbit homo & uiuet.* Quod si Moyse & Paulo datum est in corpore adhuc mortali Deum ut est in seipso videre, priuilegium id fuit

fuit & gratia singularis, quæ licet alijs concedi similiter possit, non tamen afferendum est cuius alteri solere concedi. Cæterum, licet lumen istud gloriæ inaccessibile sit omnibus mortalibus, tamen semper quod in nobis est, facere debemus, ne ingrati inueniamur: & studere, vt semper debite adornati appareamus in præsentia Dei, & parati à parte nostra secundum posse nostrum: quia vbiunque debitam inuenit dispositionem, ibi solet communiter sua liberalitate adijcere ipsam perfectionem.

Est namque modus quidam supereminens vitæ contemplatiuæ talis, qui quamuis non claro contuitu Dei essentiam intellectu demonstret, ipsum tamen consequentes simplici puritate spiritus, per amorosam reuerentiam & claram intelligentiam in Deum eleuati, reuelata facie in præsentia diuinæ maiestatis deuoto familiarique colloquio ac confidentia perseuerant, sibi faciem illam amabilem ostendi flagitantes. Tunc cælestis Pater, qui dat omnibus affluenter, & non improperat, ^{Iacob. i.} facie sua lucem quandam fulgidam ac simplicem emittere non desistit in intimum apicem suæ simplicis acudæ cogitationis, eleuatæ supra sensum & cogitationem, supra rationem & præter rationem, in eleuata scilicet puritate spiritus sui. Porro lumen istud non est Deus, sed præuia lux quædam intellectualis, quam nec sensus, nec ratio, nec natura, nec cõsideratio capere valet. Est, inquam, quoddam clarificatû medium inter nos & Deum; quod nobilius & superius est omnibus à Deo in natura creatis. In hac luce loquitur spiritus Patris in nostra cogitatione nuda, simplici, & eleuata. Respice in me. Tunc spiritus tam dulciter eleuatus confestim simplicem oculum intelligentiæ suæ agit, per infusam sibi lucem simplicem Patris, & sic feliciter diuinam substantiam in simplici contuitu, non secundum distinctionem personarum, supraque rationem, ac præter considerationem contempletur. Nō tamen prout in sua ineffabili gloria, sed citra facialem visionem; prout sibi placuerit, ostendere se vnicuique iuxta modum collati luminis. Sed ad istud per pauci perueniunt, propter eorum ineptitudinem, quia nō satagunt se disponere & ornare ac facere quod in se est.

Ad hanc autem dispositionem & ornatum sex requiruntur, vt sic homo faciat quod in se est, ad Deum fructiuè & eminenter contemplandum. Primum est, habere veram quietam pacem inter Deum & se, quam qui in se recipere voluerit, necesse est, quod in tantum Deum diligat vt animo liberrimo propter amorem & honorem eius renun-

Kkkk 3 : tjare :

tiare valeat omnibus, quæ prius inordinate cõsuevit diligere & vti, ac cordiali amore viuaciq; animo omnes vires suas eleuare in Deũ, & in simplici mentis nuditate (supra omnem multiplicitem, & indispõsitionem cordis) vbi lex amoris consummatur. Et hoc modo debet cõtinuè conari internum eleuatum animum gerere cum pura intentione, quia hoc præ omnibus cor hominis collocat in quandam delicatam quietã pacem. Secundũ est, internũ silentium, hoc est, denudatio virium intellectualium ab omnibus imaginibus, formis, & similitudinibus, quæ dilectum non representant: quia nudam ac otiosã ab omni consideratione rerum stare oportet mentem, qua homo solum Deum possidere in ardentibus affectibus cupit. Et istud facile factu est his, qui solum Deum in seipso diligunt, & omnia in Deo: quia purus & indepictus amor, spiritum simplicem ab omnibus expeditã efficit, & sustollit hominem supra omnia, & supra seipsum in Deum. Tertium est, quãdam amorosa adhesio ad Deum, & hæc est ipsa fructio: quia qui ex amore puro Deo adhæret, non quarẽdo propriam vtilitatem, ille fruatur Deo in veritate, scilicet secundũ gratiam, & non secundũ gloriam. Et hæc est adhesio gratiosa & fecunda, quæ nos ad eũ dilecto vinculo charitatis coniungit, vt amodò rebus creatis adherere nequeamus: quia nemini placere desideramus, nec aliquis nobis placere potest. Istam adhesionem docet nos tactus ille, de quo supra tetigi. Quartũ est, quiescere in dilecto quo fruatur. Nã, vbi dilectus à dilecto vincitur, & in puro nudo amore possidetur, ibi dilectus in dilecto cum dilectione prolapsus est, alterq; in alterius possessione & quiete mutuatorus est. Quintum est, felix obdormitio, in qua spiritus liquefcit, & à se delinquit, nesciẽs vbi vel quomodo: quia fluit in abyssalẽ profunditatẽ diuini amoris, non sciens seipsum, nec Deum, nec aliquã creaturam, sed solum amorem, quem gustat & sentit, à quo possidetur in quadam simplici, & nuda otiositate omnium aliarum rerum. Et quẽadmodum oleum in panno, & gutta aquæ in vinum prolapsa, dilatantur: sic diffundit spiritus à se, & dilatat seipsum in quandam immensitatem, vt dilecti possit esse capax, & cum æterno amore fieri vna longitudo, latitudo, sublimitas, & profundum: hic tamẽ amor sine mensura est. Sextum est, quãdam contemplatio caliginis, quæ non potest ratione comprehendi, seu funditus inuestigari, in qua caligine spiritus sibi ipsi mortuus est, & viuut in Deo: quia sine discretionẽ vnũ cum Deo effectus est, vbi Deus pax, quies, & fructio eius est. Et in ista continuè ipse

Silentium
internum.

Adhesio a-
morosa ad
Deum.

Quies in
Deo.

Obdormi-
tio liquefcens.

Caligo: af-
formans.

ipse expirat, & transformatur in Deum supra operationem; & desiderium. Cum ergo homo sex ista præscripta in se senserit, tunc erit ei in sua introversione tam promptum; & facile contemplari & frui, sicut viuere in natura, & anhelitum emittere, atque attrahere, ornavitque se ad supereminente contemplatiuam vitam: quia factus est viuendum voluntariumque instrumentum Dei, quo operari potest quod vult, quomodo vult, & quando: nec huius operis efficaciam sibi homo adscribit, & ideo voluntarius manet, & promptus ad agendum quodcumque Deus præceperit, validus & fortis ad tolerandum quodcumque Deus permiserit, paratus denique est ab vtraque parte.

Exercitium, quo simplices in Deum tendant. Cap. LXII.

CAeterum, ut huiusmodi hominibus simplex detur instructio, qualiter quotidie ire debeant in istud secretum Dei cubiculum, & se disponere ad recipiendum lucem & claritatem Dei, faciendum scilicet quod in se est: Primò debet se talis viliorum cunctis hominibus reputare per abyssalem humilitatem, & ex corde omni creaturæ se subternere ac funditus mori, & abrenunciare omni proprietati. Consequenter seipsum totaliter subdere, vel coaptare debet in omnibus diuino beneplacito, sicut umbra sequitur motum corporis unde causatur, ut Deus in ipso liberè & impedite opus suum in prosperis & aduersis valeat operari. Deinde vires suas superiores, & præsertim virtutem amatiuam, affectibus penetratiuis sursum agere debet, & per quandam violentiam impellere ad influxum sui principij, vbi perseveratè importuna quadam pulsatione desideriorum velut ad amici ianuam confidenter excubabit, donec intromittatur, & à seipso deficiens, à spiritu diuino feliciter agatur: quia aliter non potest peruenire ad supereminentem contemplationem, nisi nudè à spiritu Dei agatur: quia vires, quibus operatur, sunt velut pedissequæ, animam ad sui ipsius supremum ante regis æterni cubiculum deducentes. Cumque anima cum suis viribus fuerit subleuata in supremum supra omnia creata, suauiterque à dilecto suo amplexata, tunc vires omnes cedere compelluntur, & ab omni actualitate quiescere, & anima spiritu Dei perfluitur, feliciterque agitur diuersis, imò mille modis. Et tunc sentit in virtute amatiua tactum quendam Spiritus sancti, veluti fontem viuendum fluentem riuis æternæ suauitatis. In virtute intellectuua percipit supersplendentes illuminationes intellectuales æterni solis cum veritate diuina. In memoria sentit quandam denudationem, ac puritatem ab omnibus imaginibus,